

בלכתך העולם איבד מלוהרר

אני קראתי לך אתי ואת קראת לי זייל - בבית קראנו
לה ממו לזייל.

התנהלנו כרשיל. לא לקראת לכתה - מי בכלל העלה
במחשבתו שאלו הרשעים האחרונים שלנו יחזו צחקנו.
התחבקנו...לאחרונה כל פעם שהתחבקנו לאות מפשט או
פריצה ממו לזייל הלכה ונעשתה קטנה יותר פיזית.
הלכה ונעלמה... עז שבאמת נעלמה ביום שני האחרון. יום
ארוץ.

בשנתיים האחרונות לאחר לכתו של אופיר נראה היה
לעיתים כי אנחנו מצליחים להשכיח או קצת להקל על
העצב. נראה שככה היה נצמח...העצב ניקר ולכה מחירו.

לנו - אי ולממו היה קשר שפיתחנו ה - 20 ו...שנים
האחרונות קשר שהלך והתפתח ואט אט הפך לחברות.
חברות ללא תנאי אהבת אמת אהבה ללא תנאי קשר
שזר בשיחות ארוכות על החיים. על אוכל. על פולטיקה
ושנים. הרבה שנים פשוט כפי שזה המפגשים והחיבור היו
נעימים וחמים. הקשר החזק - מצי פעם ציברנו עליו. אך
בעיקר התנהלנו אותו. עבדנו ועבדנו כולנו. הצמנים
המותרים היו צמנים של משחה בילוי וכיל
משחתי...כך פשוט.

אתי! ממו. כמה עצב וכמה פיקנות מלווה את לכתך. רק
עכשיו כאבנו יחז את לכתו של אבי והנה את שכל-כך

אהבת אותו, האבת לנו בהפתעה שמונה שנים האתם,
בעלי המבט העמוק - אמנו היו עיניים שמספיק היה
להביט בהן כדי להתעלל באל של חוס, זהו אהרן
והעולם הרבה פחות שהור מאז יום שני האחרון...!
אמו עכשיו יושבת בשמיים, מבט של אהבה יושבת על
ענן, היא ואופיר שומרים עלינו, הם כבר לא לבד, לא
היא בעצמה המר ולא הוא בחכותו לחיבוק.
אמנו שומרת עלינו ושהעלום אלה אק רק החלו,
חיבוק שזול מיושבי הארץ.
אהבים כולנו.